

குறள்மலர்

ஆசிரியர்:
குடும்பவர் வீ. குனிசாமி

தமிழ் ஆசிரியர்:
வே. ஆ. ஜே. ஜெ. ஜெ.

மலர்

1

திருவள்ளூர் ஆண்டு 1981, ஆவணி, 2

18-8-50 வெள்ளி

இதழ்

6

சட்டத்தை மாற்றுங்கள் !

அமைச்சர்களைப் பார்த்துத்தான் சொல்லுகின்றோம்; எங்கள் ஆசிரியர் வள்ளுவர் கூறுகின்றார் என்று எச்சரித்து வேண்டுகின்றோம். சட்டம்—செயல் செய்யும் முறைகள், வேண்டும்; ஆனால், அவைகளை—நாட்டு நடப்புகளை அறிந்து ஒத்திட்டுப்பார்த்து—அதற்குப் போருந்த அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இஃது ஆசிரியர் வள்ளுவர் அறவுரையின் திறம்.

‘செயற்கை’—இயற்கை என்று இரண்டு முறைகள் இருக்கின்றன. செயற்கை—நாம் அமைத்து வைத்துக்கொண்டு நடைமுறையில் ஆட்சி செய்ய உதவுவதாகும். ‘இயற்கை’ உலகப்போக்கு—மக்களின் மனோநிலை என்பதைக் குறிக்கும்.

தூல்வழியே — நாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் முறைப்படியே செயல்களைச் செய்துகொண்டு போனால் உலகம் பழிக்கும் காலமும் வந்துசேரும். எனவே, அவைகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, உலகப்போக்கினை — மக்கள் விருப்பத்தினைக் கண்டு நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதாக அமைச்சர்களுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றார் ஆசிரியர் வள்ளுவர்.

**செயற்கை அறிந்தக் கடைத்துப் உலகத்து
இயற்கை அறிந்து செயல்.**

[அமைச்சர்]

[தூல்கள் வழிதான் என்றாலும் உலகப் போக்கில்—மக்கள் பெருவிரும்பத்திற்குப் பொருந்தாதவைகளாக இருக்கும்பொழுது, அவைகளை நீக்கி, காலத்திற்கேற்ற வாறு நடந்துகொள்ளல் வேண்டும்.]

T21209

R004F03

திருக்குறள் கிழமை இதழ்

ANANT BROTHERS
GENERAL MERCHANTS,
EAST MAIN STREET,
TANJORE.

Dated

விலை 2 அணு

திருவள்ளுவர் ஆண்டு

— மறைமலையடிகள் —

வள்ளுவனார் இற்றைக்குக் குறைந்தது 1900 ஆண்டுகட்கு முன் பிறந்தவர் என்பது பற்றி யான் விரிவான ஆராய்ச்சி செய்து, “திருக்குறளாராய்ச்சி” என்று முன்னர் எழுதிய ஒரு முற்பகுதியிலும், “மணிக்கோவாகசர் காலமும் வரலாறும்” என்ற தூலிலும் எழுதியுள்ளேன். அவற்றிற் குறித்துள்ள சான்றகளை எல்லாம் ஈண்டெடுத்தக் கூறி விளக்கக் காலம் போதாது. ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய மணிமேகலை சிலப்பதிகார ஆசிரியராகிய இளங்கோவடிகள் காலத்திலேயே எழுதப்பட்ட தூலாகும் என்பது சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதியுள்ளேன். “மணிமேகலைமே லுரைப்பொருள் முற்றிய சிலப்பதிகாரம் முற்றும்” என்பதனால் அறியப்படும். மணிமேகலைமே லுரைப்பொருள் முற்றிய தூலொன்றை இயற்ற எண்ணித் தொண்டவராய் ஆசிரியர் கோவலன் கதைகளைக் கூறி “அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்றுவதாவ முறைசால் பத்தினிகள் குயர்ந்தோரேத்தலு, மூழ்வினை யுருத்தவந் தூட்டு மென்பதூஉரு, குழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச், சிலப்பதிகார மென்றும் பெயரா, னாட்டுதம் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுளென, முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரிய, தடிசனீரே யருளுக,” என, உரைசால் அடிகள் அருள் மதரைக் கூலவாணிகன் சாத்தன் கேட்டான், என்பது உற்று நோக்கற்பாலது. சாத்தனார் பாண்டியன் இவைக்களப் புலவர்; அவர் ‘சிலப்பதிகாரம்’ இயற்றப் புகுவாராயின் பாண்டியனைக் குறைத்துப் பேச நேருமாதலால் அதற்கு உளமிகையாராய், இளங்கோவடிகளைப் பாடச் சொன்னார் என்பதும், தறவிக்கு வேந்தன் தரும்பாத்தலின், தறவியாகிய அடிசெழு அஃது எளிதாம் என்பதும் உய்த்துணர்ந்பாலவனாம். “வேந்தர் மூவர்க்கு முரிய தடிசனீரே யருளுகென்றற்கு” என்பதற்குரை கூற வந்த உரை யாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் “தான் பாடக் கருதி வினாவின சாத்தற்கு அங்கணக் கூருது இவ்வணக் கூறினாரென்க என சொல்லியவாரேவெனின் இச் செய்கின்ற காப்பியம் மூவேந்தர்க்குமுரிய தென்பதனால் ஏனையோரை இவர் புகழ் துரையா ராகலின், யாங்காப்பியஞ் செய்க யக் கடவே மென்பது கருதி, நீரே அருளுகளை எகர வினாப் பொருண்மை தோன்ற இது கருதி இது சொன்னற்கு அவர் கருதிய பொருளிற்கு உடம்படாது சொல்லிற்ரு உடம்பட்டா ரென்பதாயிற்று”

என உரை எழுதிப் போந்தமையும் குறிப்பிடப்பாற்ற.

இளங்கோவடிகள் சேர நாட்டில் வஞ்சி நகரத்திலிருந்து அரசு புரிந்த சேரலாதனென்னும் அரசனுடைய இளைய மகனார்; சேரன் செங்குட்டுவனின் இளவல். ஒரு நாள் அரசவையில் இவர் தம் தந்தையுடனும் தமையனுடனும் வீற்றிருந்தபோது ஒரு சிமித்திகள் வந்து இவரை அடிமுதல் முடிவரை நெடிது நோக்கி, அரசு வீற்றிருக்கும் இலக்கணம் இவர்க்குண்டென, அது கேட்ட தமையன் செங்குட்டுவன் அழக்காறு யிருந்து கண்ணெரி தவழ அண்ணலை நோக்குவதைக் கண்ட இவர், உடனே தமையனுக்குத் தன்பம் வராதபடி அரசு துறந்ததைக் கூறிக் குணவாயிலிற் சென்று தறவு யூண்டு, “சிந்தை செல்வாச் செனெனடு தூரத் தந்தியி லின்பத் தரைசாள் வேந்த” ராயினார்.

இத்தகைப் பெரியராகிய இளங்கோவடிகளும் கூலவாணிகன் சாத்தனாரும் ஒரே காலத்தவர் என மேலே கூறினும். சிலப்பதிகாரக் கதைத் தலைவியாகிய கண்ணகிக்குக் கல் நாட்டுவிழா நடைபெறும் காலே இலங்கைக் கயலாகு முதலாவன் வந்திருந்தான் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவனுடைய காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்று இலங்கை மகா வமிசத்தினாலும் பிற ஆராய்ச்சியினாலும் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, சிலப்பதிகார காலம் இரண்டாம் நூற்றாண்டே என்பது பெறப்படும். அக்காலத்தே சாத்தனார் பாத்திரமாகிய மணிமேகலையுமாகும். அம் மணிமேகலையில் “தெய்வத் தெழா அள் கொழுநற் பெருமுதேமுளான், பெய் பெண்ப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப் பெய்யல், புலவன் பொருளுரை” என்று திருவள்ளுவரையும் அவர் தூலாகிய திருக்

தூய செந்தமிழ் நூல்

“...ஒரு நோக்கு நோய் நோக்கு; ஒன்றுஅந்நோய் மருந்து” என்று தலைமகளுள் பட்டினைக் குறித்து இக் காமத்துப் பாலில் வரும் ஒரு குறளே டாக்டர் கிரௌஸ் (Dr. Graul) என்பவரைத் தமிழ்ச் செய்யுட்களை நன்கு மதிக்கச் செய்து குறளை ஒதி யுரைத் துண்டியதாகும்.

குறள் தூயசெந்தமிழானியன்ற தொரு நூல். ஆசிரியர் அந்தூலில் எட்டு தாண்டின 12,000 சொற்களில் 50 கூட வடசொற்கள் தேறவில்லை. (Bunyan) பரியன் என்பார் எழுதியுள்ள ஆங்கில நடைத் தூயமையையும் திருவள்ளுவர் விஞ்சுகின்றார். குறளின் தூயமையை நோக்க, இதனாறும் வெளிவந்துள்ள மற்ற்ந்தத் தமிழ்நூலும் அதனருகிலும் சேர்க்கப்படுவதற்கில்லை. தந்தகாலம் வழங்கிவரும் தமிழை அஃது என்றென்றும் பின்று கண்டித் தொதுக்கும் பாண்மையதாம். தம் தாய் மொழியின் வண்மையையும், இன்மையை யும், ஆற்றலையும் திருவள்ளுவர் (திருக்குறளில்) நன்கு தெரிந்துள்ளார். குறளைத் திருத்தஞ் செய்ய முயல்வது முடியாத தொன்றாகும்; அதன் அமைப்பைச் செம்மைப் படுத்துவ தென்பதும் அப்படியே. அஃது ஓர் ஒப்பற்ற இழைப்பு லியமமாகும். அதில் இழைக்கப்பட்டுள்ள மணிகளில் ஏதாவது ஒன்றின் பருமனையோ, வடிவையோ, இன்றேல் பிறந்தையோ, ஒரு சிறிது மாற்றினாலும் அழகினைத்தும் சிதைத்துவிடும்.

—Rev. Dr. J. LAZARUS.

குறளையும் ஆசிரியர் சுட்டிக் கூறியுள்ளார். எனவே, திருவள்ளுவனார் காலம் 2-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தென்பது எளிதில் பெறப்படும். கிறித்துப் பிறப்பதற்கு 30 ஆண்டுகட்கு முன் திருவள்ளுவர் பிறந்தார் என்பது நான் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபாகும்.

நம்மைக் கெடுத்தது...!

காலம் கெடுத்தது கன்மம் கெடுத்தது கட்டுக்கொண்ட கோலம் கெடுத்தது தெய்வம் கெடுத்தது கோதுடைய குலம் கெடுத்தது என்றேனோ நொத்தோம் நன்மையற்ற நத்தம் சீலம் கெடுத்ததுவே நாமடைகின்ற தீமைகளே.

இசைச்செல்வர்—தி. இலக்குமணப் பிள்ளை B. A.,

காதல் பார்வைகள்

6. இணை நோக்கு

‘உளதூல் தத்துவம்’ என்று பேசப்படுகின்றதே அந்த முறையில் அகிரூட்பமும் உள்ளத்தின்போக்கும்-மக்கள் மனப்பான்மையும் நிறைந்த ஆழ்ந்த மறைபொருளுடன் கூடிய பார்வையொன்றினை ஆசிரியர் வள்ளுவரை சுருக்கமாக விளக்கி வைக்கின்றார். ஆசிரியரின் குறள்நடிகள் அத்தனை யும் துணுக்கம் செறிந்து விளங்குவன ஆதலால் மேற்போக்கில் சிந்தித்துப் பார்த்தல் உண்மையினை உணர்தற்குக் கூடாததும். காமத்துப்பாலில் இன்பக் காதலர்களின் உள்ளங்களைத் தொட்டுக் காட்டி இன்பவேகத்தினை அளவிட்டுக் கூறுவதால் எண்ணரிய கருத்துக்கள் மலர்கின்றன.

கண்கள் இணைந்து-இரண்டும் சேர்ந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ளும் கல்லதொரு சந்தர்ப்பத்தினை அமைத்து வைத்துக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர். அந்த விதமான பார்வையின் பெருஞ்சிறப்பினைப் பேசுவதை ஆசிரியர், ‘பார்வையொன்றே போதும்’ என்று திட்டமாகக் கூறிவிடுகின்றார். வாய்ச்சொற்கள் வேண்டவே வேண்டாம் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“வாய்ச் சொற்கள் என்ன பயனுமில்” என்கின்றன குறள் உரைகள். திருவருடைய உள்ளங்களும் ஒன்றுபட்டபின் கோபமாகவோ-அல்லது வேறு எந்தவிதத்தினாலோ-பொதுப்படவோ-எப்படியும் பேசினாலும், அப்படிப்பட்ட பேச்சுக்களுக்கு அவசியமே இல்லையாம். அப்படிப் பேசுவதெல்லாம் வெறும் சொற்கள் என்ற அளவிலேதான் முடியும் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவேண்டியே “வாய்ச் சொற்கள்” என்றும் சொல்லிவைக்கின்றார். ‘சொற்கள்’ என்று சொல்லிவைக்காமல் வாய்ச் சொற்கள் என்று கூறியமை சிந்திக்கத்தக்கது.

இருவர் உள்ளங்களும் அந்தக் கண் பார்வையினாலேயே ஒன்றுபட்டுவிட்டன என்பது வெளிப்படையாகிவிடுகிறது. ‘நோக்கு ஒக்கின்’ என்ற கருத்து ஆழ்ந்த பொருளினை உட்கொண்டு இருக்கின்றது.

நேருக்குநேர் பிம்பதியுடன் முழுப் பார்வையாக அமைந்திருக்கின்றது என்ற வுடனேயே இருவருடைய மனங்களும் அறிவும் சம்பந்தப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் சுவைக்கும் பான்மையினை உணர்த்துகின்றது என்று தான் பொருள். நாட்டம் இரண்டும் அறிவினை உடன்படுத்திக்காட்டும் என்பதுதான் அறிஞர்கள் வாக்கும் ஆகும்.

தொடர்ச்சி

அறத்துப்பால்] 1 [கடவுள் வாழ்த்து 6

பொறிவாயில் ஐந்துஅவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

[பொறி வாயில் - (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும்) ஐம்பொறிகளை வழிகளாக உடைய, ஐந்து - ஐடக்கியவனாயும், அவித்தான் - அடக்கியவனது (அறுத்தவனது) பொய்தீர் - பொய்மமை தீர்ந்த (மெய்யான), ஒழுக்க நெறி - ஒழுக்க வழியிலே, நின்றார் - (தவறாது) நின்றவர்கள், நீடுவாழ்வார் - எக்காலத்தும் பெருகு சிறப்புடனும் நிலைபெற்று வாழ்வார்கள்.]

விளக்கம்:—மேலே கூறிய ஐந்து பொறிகளாலும் உண்டாகின்ற ஆசையினை அடக்கியவனது மெய்யான ஒழுக்கநெறியிலே நின்றவர்கள், நீடுவாழ்வார்கள் என்பதாம்.

‘அவித்தான்’ என்பதால் ஆசைகள் முளைத்தல் — உண்டாதல் — என்பது தடுக்கப்பட்டது என்பதுதான் பொருள். ‘அவித்தல்’ என்பது இல்லாமல் செய்து விடுதல் என்பதாகாது.

ஒரு விதையை அவித்துவிடுதல் என்றால், மேற்கொண்டு மண்ணில் அதைப் பதைத்தால் முளைக்காது என்பதுபோல பொறிவாயில்லின் ஐந்தினையும் அவித்து விட்டால் மேற்கொண்டு ஆசைகள் எழாது என்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

உடம்பினால் உறுதல், நாலினால் சுவைத்தல், கண்ணினால் பார்த்தல், மூக்கினால் முகத்தல் செவியினால் கேட்டல் ஆகியவைகள் ஐந்து ஆசைகளாகும்.

இக்குறட்பாலில், இறைவனைப் “பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான்” என்று

கூறினார். அவ்விதையின் நிலையினை மக்கள் அடையும் வழியென்பது யாது? என்பதைக் குறிக்கவேண்டியே அவனுடைய “பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி” என்றும் தெளிவுபடுத்தினார். ‘ஒழுக்கம்’ என்பதன் மேன்மையினையும் உயிரினை விடச்சிறந்தது என்பதுபோன்ற விளக்கங்களையும் ஒழுக்க முட்டமை என்ற, அதிகாரத்தில் கண்டுணர்தல் வேண்டும்.

ஒழுக்கம் என்பதனைப் பொதுப்பட ஒழுக்குதல் என்ற முறைமையில் மேலான உண்மைகளைக் கூறும் பகுதியாகக் கொள்ளுதலால், தீமையாக ஒழுக்குதலும் உண்டு என்பதைக் கண்டு தெளிந்து உணரும் பொருட்டே “கூடா ஒழுக்கம்” என்றொரு தனி அதிகாரமும் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றது. இக்குறட்பாலில், “பொய்தீர் ஒழுக்கம்” என்று சுட்டிக் காட்டியதும் அத்தனையென்க.

“வேண்டதல் வேண்டாமை இலான்” என்று இறைவனைக் குறித்த முந்திய குறட்பாலின் விளக்கமாகவே ‘ஐந்தவித்தான்’ என்ற சிறப்பினைக் கூறுகிறது இக்குறட்பால்.

இறைவன் யார்?—என்பதும் அவனை அடைவதென்பது சீரிய ஒழுக்கமுடன் வாழ்வதேயாகும் என்னும் உண்மையும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டது. அவன் வழிநிற்றல்—இறைவனைத் துதித்தல்—என்பதெல்லாம் நிலி ஒழுக்கமுடன் வாழ்வதேயல்லாமல் பிறிதில்லையாம். மற்றவை பொய்மையும் அறியாமையுமாகும்.

காதலனும் காதலியும் இனியாடொரு ஐயப்படும் இல்லாமல் இன்பத்தோட்டத்தில் இருந்து வாழும் காலம் வந்துவிட்டது என்பதைத்தான் ‘நோக்கினால் ஒத்துக் கொண்டவர்கள்’ என்பதாகக் குறள் கூறி விடுகின்றது.

“கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கு ஒக்கின்” என்பதை இவ்வளவுத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் முறையொன்றே காதலர் உள்ளம் வளர்ந்து வந்து இன்பம் தேக்கி இறுதியில் வெற்றியைத்தந்துவிட்டதென்பதைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டது.

ஆசிரியர், காதலர் பார்வைகளைப் பற்பல வாகப் பேசி வரற்கால் முடிவுகட்டிக் கூறும் பார்வை இதுவொன்றேதான் என்பதை இவ்வரிய குறளடிகள் வற்புறுத்தி விடுகின்றன.

கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கு ஒக்கின் என்ன பயனுமில்— [வாய்ச்சொற்கள்

[ஒருவர் கண்களோடு மற்றவர் கண்கள் பார்வையால் ஒத்து இருந்துவிடுமாயின், வாய்ச்சொற்களால், யாதொரு பயனும் இருக்கமுடியாது.]

சிறுவர் பகுதி

அவருக்குள்ள ஆசை!

[தண்பன்]

நண்பர்களே!

பழங்குடி என்னும் சிற்றூரில் சோணசலம் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். மிகவும் நல்லவர்; பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; தாராளமான மனப்பண்புகொண்ட பெரிய மனிதர். அவருக்கு ஒரு தம்பி இருந்தான்; அவனுடைய பெயர் குமரவேல் என்று இருந்தாலும் அவனைக் குறும்பன்-குறும்பன் என்றே அவ்வூரார் அழைப்பது வழக்கம். அவ்வளவு குறும்பு செய்துகொண்டு இருந்தாலும்!

அவனுடைய அண்ணார் சோணசலம் அவனுக்குச் சோவேண்டிய சொத்துப்பாகத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்து அநேக ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. ஆனால் குறும்பனோ, குறும்புத்தனமாகத் தன்னுடைய பணத்தையெல்லாம் வீணாகச் செலவு செய்துவிட்டு ஊதாரியாகி, பணத்திற்காக அண்ணனிடம் போய் அடிக்கடி சண்டைபோட ஆரம்பித்துவிட்டான். அண்ணார் சோணசலமும் குறும்புக்காரனுக்குப் பங்கு கொண்டு ஏதாவது பணம் கொடுத்துவந்தார். ஒரு நாள் அதிகமாகப் பணம் கொடுக்கும்படி அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்தான். அண்ணார் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். உடனே குறும்பன் அண்ணனை அடித்துவிடவே இருவருக்கும் தகராறு ஏற்பட்டுவிட்டது. அண்ணார் தம்பியின்மேல் வழக்குத் தொடர்ந்து விட்டான்.

அந்த ஊர் ஒரு சிறிய கிராமம் ஆனபடியால் அங்கு சிறிய நீதிமன்றம் என்பதாக ஒன்றும் இருந்தது. நீதிபதியொருவர் வழக்குகளை விசாரணை செய்து குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை கொடுப்பார். அவரிடத்தில் சோணசலம், குறும்பன்மீது தொடுத்திருந்த வழக்கும் சென்றது. முதல்நாள் நீதிபதி விசாரணை செய்து குறும்பனைப் பார்த்து “நீதான் குற்றம் செய்திருக்கின்றாய். உன்னைத்

தான் தண்டிக்கவேண்டும்” என்று கூறினார். குறும்பனோ மிகமிகப் பணிவாகப் பாவனைசெய்து, தான் குற்றமே செய்யவில்லை என்றான், நீதிபதி அவன் வார்த்தைகளைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளாமல் ஒரு வாரம் வழக்கை ஒத்திப் போட்டு குறிப்பிட்ட ஒரு நாளைக்குறித்து அன்றைய தினம் குற்றப் பத்திரிகை வாசிக்கப்படும் என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்.

அன்று முதல் குறும்பனுக்கு மனம் ஒரு குழப்பமாக இருக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். நீதிபதியை எப்படி ஏமாற்றுவது என்று திட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கொரு தந்திரம் புலப்பட்டது.

நீதிபதி அவர்களுக்கு எந்தப் பொருளின்மேல் அதிக ஆசையென்று பலரிடமும் மறைமுகமாக விசாரித்து வர ஆரம்பித்தான். ஒரு நாள் நீதிபதி விட்டினை வேலைக்காரனைக் கண்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். வேலைக்காரன் குறும்பனிடம் இரகசியத்தைச் சொல்லிவிட்டான்.

நீதிபதி வடக்கே எங்கேயோ சிறிய கிராமத்தில் இருந்த வந்தவரென்றும், அவருக்கு ரொம்பவும் ஆசை பலாப்பழத்தின் மீதுதான் என்றும் சொன்னான். குறும்பன் எப்படியும் பலாப்பழம் கொண்டு வந்து விடலாம் என்று முடிவுகட்டி விட்டான்.

குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்கும் நாளும் வந்தது. அண்ணனும் தம்பியும் நீதிமன்றத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். நீதிபதியும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். குறும்பன் ஒரு பெரிய பலாப்பழத்தைக் கொண்டு வந்து நீதிபதியின் பின்புறமாக வைத்திருந்த செய்தியாருக்கும் தெரியவே தெரியாது.

நீதிபதி குறும்பனைப் பார்த்து “என்ன சொல்லுகின்றாய், நீதான்

பவானி,
10—8—50.

அன்புடையீர்! தங்கள் அனுப்பிய “குறள் மலர்” நான்கும் கிடைக்கப் பெற்றேன். தமிழர்களின் வாழ்ச்சட்டமாகிய திருக்குறளுக்கென ஒரு கிழமை இதழ் வெளியிடத் துணிந்த தங்கள் துணியை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

தமிழ் மக்களிடையே திருக்குறளைப் பரப்புவதையே—குறட் கருத்துக்களைக் கருத்துட கொள்ளவைப்பதையே தமது வாழ்க்கைப் பணமாகக் கொண்டுள்ள நண்பர், திரு. முனிசாமி அவர்களை ஆசிரியராகக்கொண்டுள்ள இம்மலர், பொன்மலர் மணம்பொருத்திப் பொலியுமென்பவழிச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

மலர் மிக்க மன முடையதாக உளது. மணமும் நல்ல நறுமணம்! குறள் மலரின் நறு நறுத்தால், பரிமேலழகர் உரையென்னும் தீநாற்றம் தொலைந்துவிடும் என்று உறுதியாகச் சம்புகிறேன். வாழ்க வள்ளுவன் வாய் மொழி! வளர்க குறள்மலர்!

அன்புள்ள,

அ. மு. குழந்தை,

ஆசிரியர், திருக்குறள் குழந்தையரை,
இராணகாவியம்.

குற்றம் செய்ததாகத் தெரிகிறது” என்றார். குறும்பன் நீதிபதியைப் பார்த்து, “நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை நான் பெரிய குடுபெயர்தில் இருக்கிறவனுக்கு. ஏஜமன் அவர்கள் ஏதோ கருணையைத்து முன்னே பின்னே பார்த்துத் தண்டனை கொடுக்கணும்” என்றான். நீதிபதி “அதெல்லாம் முடியாது” என்று மறுத்தார். குறும்பன் மெலும் ‘அப்படிச் சொல்லாதீங்க ஏஜமன். முன்னேபின்னே பார்த்துத் தண்டனை கொடுக்க நான் ஏழைக்கு’ என்று சொன்னான். நீதிபதி “என்னுப்பா முன்னே பின்னே பார்த்துச் செய்து” என்று கூறிக்கொண்டே ‘பின்னே’ பின்புறமாகப் பார்த்து விட்டார். அவர் உள்ளத்தை அப்படியே கவர்ந்துவிட்ட, ஆ! அந்தப் பலாப்பழத்தைக்கண்ணுற்றார். ஆந்த மயக்கம் அவருக்கு ஏற்பட்டுவிடவே “சரி, போங்கள்! இந்த வழக்கைத் தள்ளிவிட்டேன்” என்று சொல்லி விட்டுச் சீக்கிரமாக விட்டிற்றுச் சென்றுவிட்டாராம். பலாப்பழத்தின்

[10ம் பக்கம் பார்க்க]

பின்னிசங்கீதம்

“வினை”

ஆறிலும் சாவு நூறிலும்—?

இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளே ரொம்ப மோசம்! பெரியவர்கள் சொல்லியதையும் சொல்லுவதையும் மதிப்பதே இல்லை. தெரியாமலா சொன்னார்கள் ‘ஆறிலும் சாவு-நூறிலும் சாவு’ என்று! நூறிலும் சாவு என்றால் நூறு வயசிலும் சாவு என்று பொருள். ஆறிலும் சாவு என்றால் ‘ஆறு அவன்சிலும்’ என்றுதான் இப்போதைய ஆராய்ச்சிப் புலவர்கள் கூறுகிறார்கள்! இருந்தாலும் இருக்கலாம்! இவ்வாமலா சொல்லி இருப்பார்கள் முந்தையோர் ‘ஆறிலும் சாவு’ என்று!

ஆனால் ஒன்று; நம் அரசியலார் முன் யோசனைப்படியும் முறையொன்று வைத்துத்தான் எதையும் செய்கிறார்கள். திட்டம் தீட்டாமல் எதையும் செய்யவே மாட்டார்கள். (ஏதோ அவசர அவசரமாக நினைத்தபடி செய்துவிட்டார்கள் என்று சிலர் கூறுவது சுத்தப் பிசகு!) அதிலேதான் நமக்குத் திருப்தி. இன்னும், ஐந்து அவன்ஸ், நான்கு அவன்ஸ் ஆனாலும் நாம் ஆச்சரியப்படமாட்டோம். ஏன்? திட்டம் இருக்கிறதல்லவா? உணவு உற்பத்திக்குத் திட்டம்; கள்ள மார்க்கெட் ஒழிப்புக்குத் திட்டம்; இவ்வளவும் தீட்டி மக்கள் பட்டினி கிடந்தாலும் அதில் ஒரு திருப்தி இருக்கச் செய்கிறது.

ஒருவினைத் ‘திடும்’ என்று முன் பின் அறியாமல் பின்புறமாக நான்கு பேர் வந்து தாக்கித் துன்புறுத்தினால் அது அறியாமல்; அடி வாக்குபவனுக்கு மணக் கட்டும்-உடல் கட்டும். அப்படிக்கூடல் வராமல், நான்கு பேர் நேர் முகமாக அவனிடம் வந்து ‘அப்பா சில, உனக்கு அடி கொடுக்கப் போகிறோம். சத்தம் போடாதே, என்று கூறி கைகையும் காலையும் பிடித்துக்கொண்டு நொறுக்கினாலும் அதில் ஒரு திருப்தி இருக்கிறது அடிபடுபவனுக்கு! ஏன்? திட்டமிட்டு அறிக்கை விட்டு காரியத்தை நடத்துகிறார்கள்! ஆம் அல்லவா? அரிசி இல்லையே என்று ‘திடீ’ வேதனை இவ்வாமல் அறிக்கையுடன் ‘ஆறு’ கொடுப்பதில் பெருமை இருக்கிறது! “அந்த ஆறு அவன்ஸ் கூட ஒழுங்காகக் கிடைக்கவில்லையே” என்று சிலர் முணுமுணுப்பார்கள்! அதற்கும் தக்க பதில் சொல்லுகிறார் இந்திய மந்திரி கணம் முன்வியவர்கள். “உங்கள் ஒத்துழைப்பு இல்லையே” என்று-மக்களைப் பார்த்து.

இப்பேரறிஞரை-கணம் முன்வியவர்களை “மந்திரிப் பதவிக்கு லாயக்கில்லை” என்று

யாரோ ஒரு தோழர் சட்டசபையில் சொன்னதாக - ஹதீயமாகப் பேசியதாகக் கேள்விப்பட்டோம்! வருந்துகிறோம்! அத்துடனே போய்ந்து. ‘கணம் ரோச விக்கடோரியா உணவு மந்திரி வேலையை விட்டுவிட வேண்டும்’ என்கிறாராம் ஒரு தோழர். “உணவு மந்திரி சபை” தனியாக ஒன்று வேண்டும் என்கிறதாம் மற்றொரு பிரச்சனை. பிரேரடிஸ் (ட்ரிஸ்) செய்ய நிற்கும்பொழுதே தப்பாக்கியைப் போட்டுக்கொண்டே கீழே விழுந்தாராம் போலீஸ்காரர் என்று உள்நாள் ஒருவாச்சொல்லிக்கொண்டு போனாராம். ஆறு அவன்னைச் சாப்பிட்டு அறுபது எழுபது பவுண்ட் எடையுள்ள தப்பாக்கியை எப்படி சார் துக்குவது என்கிறாராம்! இடெல்லாம் கிடக்கடும்! கடைசியாக ஒன்று சொல்லுகின்றோம்; கணம் முன்வியவர்களை யாரும் குறை சொல்லக்கூடாது; அவர் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டார். என்ன வென்று? “தன்னால் ஒன்றும் முடியாதென்று” அவர் சென்றவாரம் பேசியிருப்பது:—

“கடந்த இரண்டு மாத காலமாகப் பலர் என்னைப்பற்றி எதோ-சக்தி இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். என்னிடத்தில் குரங்குகளைக் கொல்லும் சக்தி இருக்கிற தென்றும், உணவு உற்பத்தி செய்ய முடியுமென்றும், இருபது ஆண்டுக்கு முன் இறந்தவர்களைப் பிழைக்க வைக்கமுடியுமென்றும்-இன்னும் இவை போன்ற சக்திகள் உண்டென்றும், என்னால் ஒன்றும் முடியாது” - எவ்வளவு அழகாகப் பேசியிருக்கிறார்! மக்கள்தான் பொறுப்பாளியாம்! “நீங்கள் ஒத்துழைக்கவில்லை. பட்டினி கிடக்கிறீர்கள்-” நன்றாகப் பேசுகிறார்! மக்கள் ஒத்துழைத்து நன்றாகச் சாப்பிட நாளியம் வைத்திருக்கிறீர்கள். செய்து கொண்டால், “பட்டினி” ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளுவதாக உறுதி கூறுகிறார் கணம் முன்வியவர்கள் !!

மலைபைத் துக்குவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஒரு பயிஸ்வான் வந்தாராம். எல்லோரும் ஆச்சரியமாக ஒடிப்போய் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்களாம்! ‘ஏன் இன்னும் மலைபைத் துக்கவில்லை?’ என்று சிலர் கேட்டனாராம் பயிஸ்வான் சிரித்துக் கொண்டு “அட பைத்தியங்களா, நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இந்த மலைபைத் துக்கி என் தலமீது வையுங்களேன். ஒரு நொடிக்குள் துக்கிக்கொண்டு ஒட்டாமாய் ஓடுகிறேன்” என்றாராம் அந்த வடக்கத்திப் பயிஸ்வான். ஆ! என்ன சாமர்த்தியம் !!

அவர்களும் இவர்களும்

பிழியார்க்கு நகரில் (அமெரிக்காவில்) கூட்டல் கணக்குப் போடும் பொறியொன்றைக் கண்டு பிடித்திருக்கின்றனர். அப்பொறி, திறப்புத் தொனை வழியாக (Key board) எண்ணிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் அமைப்பு முறையால் ‘நினைவு’ வைத்துக்கொள்கின்றது. பொறிவலாளர் (Operator) வேறொரு பொத்தானை அழுத்தியவுடன் எண்ணிக்கைகளைக் கூட்டிக் கூட்டுப்புள்ளியைக் காட்டுகிறது; அல்லது கழித்து மிச்சத்தை அறிவிக்கிறது.

இடை இடையே கொடுக்கும் திருத்தங்களோடு கூடிய எண்ணிக்கைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, விரைவில் பின்னெளி கையெழுத்துப் பொறியில் (Electric type-writer) கூட்டுப்புள்ளியை எழுதுகிறது.

எடுத்துக் காட்டாக 16 இடங்களுள்ள (digits) இரண்டு எண்களைப் பெருக்கிவிடை சொல்லும்; பெருக்குத் தொகையிலிருந்து ஏதாவதொரு எண்ணைக் கழிக்கும்; கழித்த மிச்சத்தை அதே எண்ணைப் பெருக்கித் தரும்; அந்தப் பெருக்குத் தொகையோடு பின்னும் சில எண்களைப் சேர்க்கும். ஒரு ஆள் ஒரு எண்ணை வைத்துக் கணக்குப் போடுவதைக் காட்டிலும் மிக விரைவாக இவ் வியத்தகு செயல்களைச் செய்கின்றார்கள் — இந்தப் பொறியின் துணையால்.

— அறிவியல் அறிஞர்.

வெள்ளிக்கிழமை 11½ நாழிகை வரை ராகு காலம்; 3¼ நாழிகை வரை குளிகை காலம்; 2¼ நாழிகை வரை யமகண்டம்; 18¼ நாழிகை வரை அர்த்தப் பிரஹாணம். இத்தையும் கழித்துக் கணக்குப் போட்டுப் பார்ப்போமாக! மேற்கே வாரகூல என்பதை மறக்காதீர்கள். அதற்குப் பரிசாரம் வெல்லம் என்பதை எப்போதும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நமது முன்னோர்களின் ‘ஞான விசாலம்’ இந்தப் பஞ்சாங்கத்தில் காணப்படுகிறதே, அறிந்தீர்களா? இதுதான் சுத்த கணித வாக்கியம் பஞ்சாங்கம். சபம்.

— பஞ்சாங்கப் பைத்தியம்.

அவர்களும் இவர்களும் எவ்வளவு விசையாக முன்னேறுகிறார்கள்! முயலும், நத்தையும் போல வாழ்வில் முன்னேற விரும்புகிறார்கள் போலும்!

குறள் மலர்

18-8-50 | திருச்சி | வெள்ளி

ஏன் இந்த வாழ்வு?

அன்றும் இன்றும் அறநூல் ஒன்றே திருக்குறள் என்று அறிஞர் பலரும் போற்றுகின்றனர் என்னும் பொன்னுரைகள் என்றும் நிலவும் என்கின்ற பெருமைக்குக் காரணம் என்ன? 'தமிழன்' என்ற பெரு இனமுண்டு தனியே அதற்கொரு குணமுண்டு என்று பேசத் தூண்டிய எண்ணம் எப்படி வந்தது? உலகப் பேராசிரியர் பலராலும் காணமுடியாத தனிப் பெரும் தன்மையொன்றினைத் தமிழன் வாழ்க்கையில் தமிழர் தலைவர் வள்ளுவனார் கண்டார்கள். அதுவே, "மானம்", "மானம்" என்று ஒலிக்கிறது திருக்குறள்.

மானம் இல்லாத வாழ்க்கை மனித வாழ்க்கையாகாது என்பது தமிழன் பண்பு. வயிறு வளர்க்க வாழ்ந்து கிடப்போமே என்று வாழ்க்கை நடத்துதல் தமிழ் மண்ணில் பிறந்த மகனுக்கு இழிவினும் இழிவாகும்.

இன்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே, உலகத்தினை முன்னே நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு ஒரு நூல் தந்த வள்ளுவனார் தமிழன் மானத்தைப் பறி கொடுத்து வாழும் நிலை ஏற்பட்டு விடுமோ என்று பதை பதைத்து எழுதினர் என்று கூறவிட்டாலும், ஏந்தல்களென வாழ்ந்த எம்மவரை இகழ்த்துரைக்கும் கூட்டம் ஈனத்தனமாக இங்குப் பரவுதல் கூடும் என்றவது எண்ணித்தானே இருக்கவேண்டும். இதனை உலகமக்கள் அனைவர்க்கும் ஓரறம் என்று கண்டே உண்மையினை எழுதிக்காட்டினார்கள்.

ஒருவனை முன்னே நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டு — உற்று நோக்கி—அவன் வாழ்ந்த வாழ்வினை எடுத்துக்காட்டி — இழந்த பெருமையினைக் குறித்துப் பேசி — இந்த நாள், அந்தோ! ஏனனத் திற்கு இடந்தந்து வாழ்கின்றாயே என்று இடித்துக் கூறி — "எப்படியும் வாழ்ந்தால் போதும்" என்னும் இழிசூனத்தினைக் குழியில் தள்ளி - "ஏன் இந்த வாழ்வு உனக்கு?" என்று எழுதப் பட்டுத்தானே இருக்கவேண்டும், இந்தப்படியான குறட் பாக்கள்:-

“மருந்தோற்று ஊன்ஓம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை பீடுஅழிய வந்த விடத்து” —

உன் பெருந்தகைமை என்ன? தனிப்பெருஞ் சிறப்புத் தாங்கிய உன் மரபு யாது? உன் பீடு அழிகிறதே! இன்னும் ஏன் வாழ்கின்றாய்? உன் உடலைக் கழுவ — இந்த உடம்பைச் சுமந்து வாழ்கிறாயே? இது மனித வாழ்க்கையல்லவே! உடலை வளர்க்கும் வாழ்க்கைதானே! இதற்காகவா நீ வாழ வேண்டும்? இப்படி யெல்லாம் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். 'பெருந்தகைமை பீடு அழிகிறது' என்ற நெஞ்சுருகும் சொற்கள் சிந்தனைக்குரியன. தமிழன் எழுதிய நூல் — தமிழில் எழுதப் பெற்ற நூல் — தமிழலகம் இருக்கையேந்தி இருநீர்வியனுலகத்திற்குக் காட்டும் மாண்பு.

'மருந்தோ' என்றொரு அரிய சொல்லினை ஊன்றுகொலாகக் கொண்டு இக் குறளறம் எழுகின்றது. 'சாகாமல் இருக்கப் போகின்றோம் என்றாகினைக்கின்றாய்?' என்ற சாயல் அச் சொல்லின் அடியில் பதிக்கப் பட்டுள்ளது.

மருந்தோ! மற்று ஊன்ஓம்பும் வாழ்க்கை? என்ற கேள்வியினைக் கேட்டு "உன்னையே நீ எண்ணிப்பார்" என்னும் இடத்தில் நம்மைத் திகைக்கச் செய்து மேலும் பேசுகின்றார். 'வாழத்தான் வேண்டும்'

என்று கூறித், தன்னை மறந்து சுயநலத்தைப்பேணி — கபடத்தனத்துடன் கயபை வாழ்க்கையில் மறைந்து கொள்ளுவானே என்று அறிஞர் அஞ்சம் அச்சத்தைக் கொண்டு விளக்கம் தருகின்றார். குறளின் தொடர்ச்சி இவ்வாறு சொல்லுகின்றது.....

“பெருந்தகைமை பீடு அழிய வந்த விடத்து” —

மனிதன் மனிதனாக வாழ வேண்டுமே என்று உறுதி பயக்கும் உயர் நல்வறத்தினை உரைத்துப் போந்தார்கள்.

இன்றைய தமிழன் எப்படி வாழ்கின்றான்? உரைகல் போன்ற இவ்வுண்மையினை உணர்ந்து வாழ்கின்றானா? சமுதாயத்தில் இழிவு - பிறப்பினும் தாழ்வு - அலுவல்களில் அடிமை - இன்னபிற வளைத்துக் கொண்டிருக்க "அச்சம்-அச்சம்" என்பது இவனை அடக்கி வைத்திருக்க வாழ்தல் தகுமா?

“எனக்கு எல்லாம் தெரிகிறதுங்க, வெளியில் காட்டினால் வேலைக்கே ஆபத்து” என்று கூறும் நிலையில் வாழும் வாழ்க்கை எப்படி வந்தது? ஒன்று கூறுகிறோம். கடமையைச் செய்யத் தவறிய தமிழர் வாழ்க்கை, காரிருள் கவ்விக் கவிழ்த்துபடுமே என்று நாம் வருந்துகின்றோமல்ல. 'உனது பரம்பரை அழிந்தொழிந்து பதறிச் சாகுமே', என்றுதான் எச்சரிக்கின்றோம்.

பொதுநூல் தந்த பெரியார் கூறிய பொன்னுரை உலகம் பக்கம் பார்க்க]

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○
உயிர்போனபோது.....

“ஏ, சுதந்திரமே! உன் போரல்தான் எத்தனைப் பாதகங்கள் நிகழ்கின்றன”

— MADAM ROLAND

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

பெண்களைப்பற்றி...?

— வே. ஆனாரத்த —

உலகவாழ்வின் செம்மையைப் பலதுறைக் கண்களைக்கொண்டு நோக்கலாம். ஆரவார வாழ்விலே அயிழந்திருப்போரையோ, பொருளினச் சுரண்டிக் குவித்துச் செல்வாக்குடையவராய் வாழ்வாரையோ, மற்றவகைகளில் செல்வாக்குப் பெற்றவரையோ கருதி உலக வாழ்வின் செம்மையை முழுதும் அறிந்துகொள்வது முடியாது.

மக்கட் கூட்டமே உலகில் முதலிடம் பெறுவதாகும். மக்கள் இனம் உலகக் குடும்பம்.

மன்னர் ஆட்சிக்கோ மக்களாட்சிக்கோ உட்பட்டிருப்போர் இரண்டாம் பகுப்பினர். அவரை இணைப்பது ஆட்சியும், ஒருசில மக்களும் — அல்லது தூர் சிறு குழுவும் பெருங்கூட்டமும் என்று கூறலாம்.

மூன்றாவதாகக் குறிக்கத்தக்கது தனிக் குடும்பம். ஒத்த அன்பும் ஒத்த காதலும் ஒத்த பண்பும் உடைய ஒருத்தியும் ஒருவனும் நடத்தும் வாழ்வு மிகச் சிறு குடும்பம்.

இம்மிகச் சிறு குடும்பத்தின் வாழ்வு செம்மைப்படுமோயின், ஊரார் உயர்வும், நாட்டினர் நலமும், உலக நலனும் மிளிர்வதாக அமைய இடமுண்டு. இதனை நன்றாகத்ததம் தமியும் மக்கள் ஆண் பெண் இருபாலர்க்கு முரிய கடமைகளை, அவர்கள் பின்பற்றி யொழுக்கவேண்டிய நன்னெறிகளை நேர்படுத்திக் கூறினர்.

ஒருகுலத்துக்கு ஒரு நீதி என வழங்கும் மனுச்சட்டம், தமிழர் தம் உயரிய பண்பாட்டிற்கு இழிவு தருவதாகவே அமைந்துகிடக்கின்றது.

“ஊன் உண்ணுவது உன்உடலை வளர்ப்பதற்கேயாகும். உன் உடலை வளர்ப்பதற்கே பல கோடி உயிர்களும் வாழ்கின்றன என்று எண்ணுவது விலங்குத்தனம். பிற உயிர்களிடத்துப் போன்றபு காட்டும் பிணை அச்செயல் அடியோடு அழிக்கும். ஆனது பற்றி அது தவறு” என்பர் வள்ளுவரை.

“கன்குடிப்பதால் பெருநலம் பெறுவதாக நம்புகின்றாய். அது தவறு. அறிவின் திறனையும் உடலின் உணர்வியையும் அழித்தும், புலன்களைத் தத்தம் சிலையினின்றும் திரியச் செய்தும் உணர்ச்சியற்ற வெந்

றுடலாக ஆவாய்; செத்தவர்களுள் ஒருவகை மதிக்கப்படுவாய். ஆதலின் கன்குடிக்காதே” என்று அறிவுறுத்துகின்றார் வள்ளுவர் பெருந்தகை.

‘துஞ்சிற் செத்தாரின் வேறு அல்லர்
எந்நூன்றும்
நஞ்சுண்பார் கள் உண்பார்’

‘அவளது உடலுறுப்புகளின் அழகு பெண்மை நலத்தினைப் பொழிகின்றது. அகன்ற அல்குலும், பிணைத்த தோள்களும், மருண்ட நெடிய கண்களும் பெண்களின் உறுப்புக்களின் சிறப்பைக் காட்டுவதாகக் கூறுகின்றனரே; அச்சிறப்பைப் பெற்றவள் அவள் ஒருத்திரான். அவள் இன்னொருவரின் மனைவி என்றால் தான் என்ன? அவளிடம் இன்பம் துய்த்தே தீரவேண்டும் என்று எண்ணி பிற்கின்றாய். ஊராரின் அலர்மொழி, உற்றாரின் தூற்றல், நண்பர்களின் வன்மொழி இத்துணைத் தடைகளையும் பாராட்டாமல் — அவளது கணவருக்கு அஞ்சி—அவளது உற்றருக்கு அஞ்சி அவள் வீட்டின் வாயிற்புடைய நெருங்குகின்றாய். அஞ்சி அஞ்சிச் சாவும் உன்னைப்போல் அறம் திறம்பிய அறவிலி எவளும் இரான். அத்தகைய செயலில் தலிர்” என்று எடுத்தியம்புவார் குறள் தந்த பெரும் புலவர் வள்ளுவரை.

‘அறங்கடை நின்றருள் எல்லாம்
பிறன் கடை
நின்றூறிப் பேதையார் இல்’

* * *

“நீ குடிப்பது பழியாகாது; ஊனுண்ணுவதும் பழியாகாது; வேறொருவரின் மனைவியைப் புணர்வதும் பழியாகாது; படைக்கப்பட்ட உயிர்களின் பண்பாடு — இயற்கை எழுச்சி அப்படிப்பட்டதுதான்.

கள் குடி!
கறி யுண்டி கொள்!!
கண்ட பெண்டிரைக் காறுறு!!!

இதுதான் இச்சைக்குள்ளானது. முடியுமானால் இதைத் தவிர்த்துக்கொள்ளெனையில் தவிர்ப்பதனால் வரும் கைம்மறு கணக்கிலடங்காது” இப்படிக்கூறுகின்றது மக்களை மாக்களாக்கவேண்டி வகுக்கப்பட்ட மனுச்சட்டம்.

“There is no sin in eating meat,
in (drinking) spirituous liquor, and

in carnal intercourse, for that is the natural way of created beings, but abstention brings great rewards” என்பதுதான் மனுச்சட்டத்தின் 56 ஆவது பகுதிக்கு, மாக்ஸ் முல்லர் (Max Muller), தந்த மொழி பெயர்ப்பு.

தமிழர்தம் அறம் வேறு; வடவர்தம் வாழ்வியல் பண்பாடு வேறு. ஒன்றுக்கொன்று நேர் முரணானது.

கணவன் ஒழுக்க் ஈனதை நடக்கலாம்; இகழ்ச்சிக்குரிய இழி செயல்களைச் செய்யலாம்; பிற பெண்டிரைக் காழமுறுத்தியிரலாம்; நற் பண்பாடுகளை எழுவிட்டு நடமாடலாம். எனினும், அன்பும் உண்மையும் கொண்ட ஒரு மனைவி, கண்கண்ட தெய்வமாக அக்கணவனைப் போற்றவேண்டும்.

உண்மையுள்ள ஒருத்தியின்-நற்பண்பாடு பெற்ற ஒருத்தியின் இயல்பு என்ன என்று மனுவைக் கேட்டால் இவ்வளவு விளக்கமான விடையைத்தான் தருகின்றார்.

இதனைப் பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவர்களிற் சிலர் போற்றி வாழ்ந்தார்கள் என்பதிலோ, தாம் செய்த நூல்களில் கையாளத்தயக்கி இரால் என்பதிலோ சிறிதும் ஐயப்பட இடமில்லை.

“கண்டார் இகழ்வனவே காநலன் தான்
செய்திதனும்
கொண்டான யன்றி அறியாக்
குலமகனாய்”

என்று தீர்வாய் மொழி கூறிச் செல்வது, இதனைத் தெளிவுபடக் காட்டுகின்றது.

மக்களாய்ப் பிறத்தவர்க் குரிய உயரிய பண்பு ஒழுக்கம் என்பதுதான். தீய ஒழுக்கத்திற்கு அடிப்படையான, எத்த தீய செயல்களைத் தீய்க்கவேண்டுமோ, அவற்றைத் திறம்பட வளர்க்க இடமுண்டு — ஆண்மக்கட்கு!

இக்கொடுமையைக் கண்டிக்காமலிருக்க வேண்டி வாழ்ப்பூட்டு - பெண்மக்கட்கு!

[8ம் பக்கம் பார்க்க]

இமயம் வென்ற சோழன்

கிங்கிம் காட்டிற்கும், திபேத் காட்டிற்கும் வரம்பாய் இடைநிற்கும் பெருந்தொடர் சோழத்தொடர் (Sola Range) எனவும், அதனை அடுத்த மலைவழி சோழர்கணவாய் (Sola Pass) எனவும் வழங்கப்படுவதும், பட்டினப்பாலையும், சிலப்பதிகாரமும் பகர்வனவும் காணும்.

பாரதியாரைப்பற்றி...!

பலர், பாரதியார் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார் - வறுமையில் உழன்று அவஸ்தைப்பட்டார் என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள்; வகுத்தப் படுகிறார்கள். பெரிய பிரச்சாரம் வேறு நடக்கிறது. நான் சொல்லுகிறேன், பாரதியார் கொஞ்சக்கூடக் கஷ்டப்படவே யில்லை. அவர் புதுவையில் 13 வருடங்கள் இருந்தார். அவரோடு கூடவே நானும் இருந்தேன்.

தெரியாதவர்கள் கூறும் சங்கதிதான் அது. அவர் கஷ்டப்படவேயில்லை. அவர் சுருட்டுப் பிடிக்கும் பழக்கமுடையவர். பாண்டிச்சேரியில், சுருட்டிய சுருட்டு (இங்குப் போல்) விற்கமாட்டார்கள். புகையிலையை வாங்கி அதைச் சுருட்டாகச் சுருட்டித்தான் பிடிக்கவேண்டும். இப்படிச் சுருட்டுப் பிடிக்க பாரதியாருக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் பாண்டியைவிட்டு வெளிவரும் வரை அவர் சுருட்டுவேண்டும் என்று நினைத்த மறுகணம், சுருட்டை அவர்முன் சுருட்டி வைப்பார் பக்கத்திலிருப்பவர். அவ்வளவு சவுகரியம் இருந்தது அவருக்கு அங்கே. அதுமட்டுமா! அவர் ஈஸ்வரன் கோவில் தெருவில் குடியிருந்தார். அப்போது அவர் மகளுக்குக் காய்ச்சல் வந்தது.

டாக்டர் அம்பு வந்தார். வீஷக்காய்ச்சல் என்று கூறினர். அவர்கள் வீட்டில் ஒரு கேணி இருந்தது. அதைப் பார்த்தார். அதில் குரியொளி படவில்லை என்றார். வேறு வீடு வேண்டும். என்ன செய்வது? என்ன நடந்தது என்று நினைக்கிறீர்கள்!

சுமார் ஒன்றரைமணி நேரத்திற்குள் ளாகவே அவர் வீட்டிற்கு எதிர்த்த வீடு, குடியிருந்தவர்களால் காலி செய்யப்பட்டு, பாரதியார் குடும்பத்தோடு குடியேறினர். எப்படி முடிந்தது? யார் வீடு அது, தெரியுமா?

ஒரு பெத்தாச்சி செட்டியார் வீடு அது. அவருக்குப் பாரதியார் அளித்த பெயர் 'வினக்கெண்ணெய்ச்செட்டியார்' என்பது. அதில் குடியிருந்தவர் ஒரு சி. ஐ. டி. அப்படிப்பட்ட செட்டியாரிடம் (செட்டியார் பணவிஷயத்தில் கண்டிப்புக்காரர்) முன்பணம் கட்டி, அங்கிருந்த சி. ஐ. டி. அவர்களைக் காலிசெய்து பாரதியாரைக் குடியேற்றினோம்.

யார்? நானும் என்போன்ற தோழர்களும். எப்படி? எங்களுக்கு இருந்த எண்ணமெல்லாம் பாரதி வகுத்தப்படுகூடாது. அவர் மகளுக்குக் காய்ச்சல். கேணி நல்லதல்ல, வீடு மாறவேண்டும். உடனே சென்றோம் காலிசெய்யச் சொன்னோம். பயத்தே காலிசெய்தனர். இப்படியும் இருக்குமா? நடக்குமா? என்று

தினைக்கலாம். நம்பவேண்டிய சேதி. ஏன்? நான் சொல்லுகிறேன் என்பதால். அவருடைய சாப்பாட்டிற்கோ, குடும்ப சவுகரியத்திற்கோ ஒன்றும் குறைவில்லை - கஷ்டமும் இல்லை. கஷ்டப்பட்டார் என்பது வெறும் பொய்.

பாண்டியிலே பாரதியார் பலரும் பார்க்கவேண்டும் என்றே, கடைவீதி நடுவே முஸ்லீம் கடையில் தேரீர் வாங்கி அருந்துவார் அவர் ஒருசமயம், "என்ன சுப்புரத்தினம், ஏன் பெண் வேறொரு தாழ்த்த சாதியானோடு ரக்கனூக்கு ஒடிப்போய், அங்கிருந்து எனக்கு, 'அப்பா நான் இன்னொரு இடங்கு சுகமே இருக்கின்றேன்; அவரைத்தான் நான் விரும்புகிறேன் - மணம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன்' என்று எழுத வேண்டும்; அதைக்கேட்டு நான் ஆகந்தப்படவேண்டும்" என்று கூறினர்!

அவர் சாதிஒழிப்பில் எவ்வளவு அக்கரை கொண்டார் என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

— பாரதிநாசன்

ஏன் இந்த வாழ்வு?

[6ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

கெங்கும் ஒத்துத்தான் இருக்கின்றது. மனிதனை மனிதன் 'எட்டிப்போ' என்று கூறும் இந்தப் பழக்கம் என்றுதான் மாறுமோ? கைவிளக்கேந்தி, பாழும் கிணற்றில் விழும் நிகழ்ச்சி இங்கு தானே இருக்கின்றது!

உயர்ந்திருக்கிறது அந்தக் குவியல். மிகப் பெரிய குவியல் தான். தோற்றம் பெரிது தான். சிறு நெருப்பு, அத்தனையையும் சாம்பலாக்கி விட்டதே! எது? தீ! தீயுடைய மக்கள் கூட்டம் கண்டு எச்சரிக்கையாக இரு! தீபோன்ற மக்கள் உண்டு. ஆபத்து வந்தது—வருகின்றது—வந்து விடும் என்றே உலக வாழ்க்கையினருக்கு ஒரு குறள் நீதி புகல்கின்றது.

வருமுன்னர் காவாதான் வாழ்க்கை
எரிமுன்னர்
வைத்துறு போலக் கேடும்.

பெண்களைப்பற்றி...?

[7ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

தீய ஒழுக்கமுடைய ஆடவரைக் கண்டித்து நல்வழிக்குத் திருப்புவதற்குத் தனக்கு உரிமை இல்லை என்ற மடமை பெண்டிரிடம் மட்டும் குழிகொண்டது ஏன்?

கொண்ட கணவனைக் கண்டிப்பது தவறு; அவனது இன்பத்திற்காக ஆக்கிவைக்கப்பட்டதாம், அவனது பாதுகாப்பை நாடியே பிறக்கவேண்டிய நிலையில் வைக்கப்பட்டதாம் கணவனை அறிவுறுத்தவது எதிர்த்துப்பேசுவதாகும் என்ற பேதலமை, பெண்களிடம் குழிகொண்டதனால்லவா?

எத்தகைய இழிசெயல்களைச் செய்தாலும் கழுவாய் (பிராயச்சித்தம்) உண்டு. கற்ப - கற்றவகையில் பிறநல் - ஒழுக்கம் இவையெல்லாம் ஒன்றே தான் என்றாலும் நம்மடை கட்டுப்படுத்துவதாகாது, என்ற மடமை எண்ணம் ஆண்களிடம் குழிகொண்டதனால்லவா?

இதற்குத் தூண்டலாக அமைந்த மனுசு சட்டம் இதுதான்.

"Though destitute of virtue or seeking pleasure (elsewhere) or devoid of good qualities (yet) a husband must be constantly worshipped as a God by a faithful wife"

இல்லத் தலைவி நன்மாதரி, நற்பெருமை உடையவளாக அமைந்து பின்னாளும், ஒரு கணவன் பெறவேண்டிய பேறுகளுள் எதையும் பெறாதவனாகான். எல்லாப்பேறுகளும் (அவனுக்கு) மாண்புடைய மனைவி தான்.

இல்லத்தலைவி, பேதையாக, மாண்பில்லாதவளாக வாழ்த்துவிட்டால் எத்துணை வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெற்றிருந்தாலும் ஒருவன் வாழ்வு வளமடையாது. இத்துணை தெளிவாக எடுத்தியம்பி வாழ்க்கைவழியை வலியுறுக்கும் வள்ளுவனர் நெறி எங்கே? வள்ளுவனாரின் நன்னெறிக்குப் பல்லாயிர மடங்கு தாழ்வுற்ற மனு நெறி எங்கே?

இதனை நன்குணர்ந்த நன்மக்கள் பெண்ணுலகுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட களங்கம் கரைய வழி வகுப்பார்களாக!

இயல் தமிழ்

தமிழர்கள் தாங்களே காட்சிப் பொருள் கட்டும், கருத்துப் பொருள்கட்டும் தம் மொழியொலியமைப்பைப் பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

வைசிராய் மாளிகை

A. ருத்துசாமி பிள்ளை B. A.

ஆங்கில ஆட்சியின் அதிகாரம் உச்ச நிலையில் இருந்த காலம். அழகிய தோற்றமும் ஆடம்பர வாழ்க்கையும் நவீன நாகரிக நடிப்பும் மலிந்து பொலிந்த காலம். மூலவி மாநகரில் கண்களரும் கட்டிடம் ஒன்று குன்றுபோல் தலைமீயிர்ந்து காணப்பட்டது. இக்கோக வாழ்க்கை இன்பத்தின் உறைவிடம் என்னத் திகழ்ந்து பின்றது வைசிராயின் தனிப்பெரும் மாளிகை. இரு மருகிலும் சாவற்படை வீரர்கள் அணிவகுத்து பின்றனர். பூஞ்செடிகளும், கொடிகளும் புன்னகை பூத்து, வரும் உத்தமனை இனிதே வரவேற்கக் கைகளைநீட்டி அழைப்பது போன்று, தென்றலில் மெல்லென அசைந்து அசைந்து நகைத்தன. பளபள வெண்ண ஒளி வீசும் பளிங்குப் படிக்கட்டுகளின் வழியே, ஓர் எளிய உருவம் தோன்றியது.

கையில் நீண்டதோர் ஊன்றுகோல். காலில் பழங்காலத் தொடுத்தோல்; இடுப்பில் முழங்காலுக்கு மேல் உடுத்திய தூய கதரடை; தோளில் ஒரு கதர்த்துண்டு. திறந்த தன்மேனிக்குள் பார்த்துகிடக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்த பேருள்ளம். அன்பே உருவெடுத்தார்போன்ற முதிர்ந்த பழங்கிழவர். பொக்கைவாய்ப் புன்னகை தவறும் பெரியார். அரசியல் சமாதான உடன்படிக்கை மிமித்தம் வைசிராயினால் அழைக்கப்பட்டவர். எளிய வாழ்க்கையும் உயர்ந்த எண்ணமும் மேற்கொண்டொழுகும் இச்சீரியோன் படிக்கட்டுகளின் வழியே ஏறி, பணி முடித்து, இறங்கி இருப்பிடம் சேர்ந்தார்.

கேட்டார் இந்நிகழ்ச்சியை; கொண்டார் பெருஞ்சினம்; இலண்டன்மாநகரமிருந்து உறுமிக் குமுறினார் சர்ச்சில் துரைமகனார்:

“I cannot comprehend this half-naked fakir ascending and descending the steps of the residence of the Viceroy.”

அரை அம்மணப் பக்கிரியொருவன் வைசிராய் மாளிகையின் படிக்கட்டுகள் வழியே ஏறுவதும் இறங்குவதும் காண என்னால் சகிக்க முடியவில்லை என்பது மொழிபெயர்ப்பு.

சினத்தால் கண்கிவந்து பின்ற சர்ச்சில் பெரியாரைப் பார்த்து திருக்குறளாசிரியர் அறிவுரை கூறுவர்:

“அறிஞனே! எளிய உருவுகண்டுள்ளினும் போலும்! உன்போன்று ஆடையும் ஆடம்பரமும் இல்லாராயினும், அப்பெரியார் ஒரு சீரிய உத்தமன். அக்

தொடர்ச்சி

பொருட்பால்] 1

[இறைமாட்சி 6

காட்சிக்கு எளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல் மிக்கூறும் மன்னன் நிலம்.

[மன்னன் - நாட்டுத் தலைவன், காட்சிக்கு - காண்பவர்கட்கு, எளியன் - எளிய வனாகி, கடுஞ்சொல்லன் - கொடிய தீய வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல், அல்லனேல் - இல்லாமல் இருப்பானேயானால், சிறம் - அவனது நாட்டினை, மிக்கூறும் - மிகமிகச் சிறந்ததென்று (உலகம்) போற்றிப்பேசும்]

விளக்கம்:—நாட்டு மன்னனுக்கு இருக்கவேண்டிய இருபெரும் நற்குணங்கள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. 1. யாவருக்கும் எளிமையில் காட்சி அளிக்கக்கூடியவனாக இருப்பது. 2. இனிமையாக-இன்சொல்பேசும் தன்மையனாக இருப்பது. இவையிரண்டும் இயற்கையில் மன்னன்பால்-தலைவனிடத்தில் இருப்பதென்பது அரிதாகையால் இதனை ஆசிரியர் வற்புறுத்தலானார்.

குடிமக்கள் கண்டு, குறையெடுத்துக் கூறும் வசதிகள் அளிப்பது அரசனுக்கு கடமை என்பதற்காகவே 'காட்சிக்கு எளியன்' என்று கூறினாராயினும், இப்பண்பாடு அரசனுக்குமட்டும் என்று கொள்ளுதல் பொருத்தது. அரசாங்க

நிலையில் அமைந்திருக்கும் உயர்அலுவலாளர்கள் அனைவர்க்கும் பொருத்தம் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

'சொல்' எப்படி இருத்தல்வேண்டும் என்பதனைப் பொதுப்பட 'இனியவை கூறல்' 'சொல்வன்மை' 'அவையறிதல்' 'பயனிலசொல்லாமை' போன்ற தனித்தனி அதிகாரங்களில் ஆசிரியர் விளக்கமாக வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். சிறப்பாகக் கூறும்பொருட்டு நாட்டுத் தலைவன் 'கடுஞ்சொல்லன்' அல்லனாக இருக்கவேண்டும் என்றார். மன்னன் வாயினால் கூறும் அனைத்தும் சட்டமாக மாறும் இயல்புடையன ஆனபடியால் 'கடுஞ்சொல்' மிகப்பெரும் ஆபத்தாகமுடியும் என்பது குறிக்கப்பட்டது.

தலைவன் பேசும் சொற்கள் எப்படிப்பட்டவைகளாக இருக்கவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்திக் கூறிய ஆசிரியர், பிறர் கூறும் வார்த்தைகள் மிகக் கடுமையானவைகளாக இருப்பினும் அவைகளை மிகப் பொறுமையுடன் கேட்கவேண்டும் என்று விளக்கிக் காட்டும் முறைகளைப் பின்னர் வரும் குறட்பாக்களில் காணுவோம்.

விற்பனையாளர்கள்

'குறள் மலர்' விற்பனையாளர்கள் அனைவர்க்கும், 4-8-50 இதழ் முடிய உள்ள நான்கு இதழ்க்கும் உரிய தொகைக்குப் பட்டியல் விடுத்திருக்கின்றோம்.

அன்புகூர்ந்து மிகவிரைவில் அவரவர்கள் தொகையை அனுப்பிவைக்க வேண்டாமாய்க் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

விற்பனையாகாத இதழ்களை, நான்கு வாரங்கள் முடிந்தவுடனேயே திருப்பி அனுப்ப வேண்டுகின்றோம். இது மிகவும் முத்தனமை.

விற்பனையாளர்கட்கு அவ்வப்போது கூடுதலாகத் தேவைப்படும் இதழ்களின் எண்ணிக்கையை ஒவ்வொரு செவ்வியாக்கிழமைக்குள் அறிவித்தால் தான் அச்சிட வசதியாக இருக்கும் என அறிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

—பொறுப்பாளர்.

“உருவுகண்டுள்ளவமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க்கு அச்சாணி அன்னு் உடைத்து”

நீங்கள் 'குறள் மலர்' உறுப்பினராகிவிட உர்ப்பாளர் ?

நரிகளின் வெற்றி

(முனிவர்)

யானைகளைக் கொல்லுகின்ற நரிகளும் உண்டு என்றதோர் செய்தியினை ஆசிரியர் கூறுகின்றார். யானைகளோ மிக மிகப் பெரிய உருவம் தாங்கிய மிருகங்கள். அவைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது நரிகள் மிகவும் சிறியவைகள் என்றுதான் கூறவேண்டும். இந்தச் சிறிய நரிகள் அந்தப் பெரியானைகளைக்கொன்று விடவும் முடியும் என்றால் ஏதோ நுட்பம் நிறைந்த கருத்து இருக்கத்தான் செய்யும் என்பது உண்மையிலும் உண்மையல்லவா?

யானைகளின் அருகாமையிலும் வந்து திற்கத் தகுதியற்ற நரிகள் அந்தப் பெரிய யானைகளைக் கொல்லுகின்ற இடம்தான் யாது என்று பார்ப்போமானால், "அதுதான், 'சேறு' நிறைந்த இடம்" என்று ஆசிரியர் விடையளிக்கின்றார்.

யானைகளுக்குக் கூடிய பகைவன் போன்ற இடம் சேற்றிலும் என்பது அறியத்தக்கது. அந்தச் சேறும் எவ்வளவு ஆழமாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் ஆசிரியர் கூறாமலில்லை. தெளிவாகக் கூறிவிடுகின்றார். கால்கள் பதியக் கூடிய அளவு சேறு இருந்தால்போதுமாம். யானைகளுக்கும் குறைபாடு இது வென்பது புலனாகின்றது.

எவ்வளவோ சிறந்த அறிஞர்களுக்கும் சிறு சிறு குறைபாடுகள் இருப்பதை எாம் பார்க்கிறோம். ஏதோ சில அற்ப ஆசைகளில் அவர்களும் மதி மயக்கி இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். அந்த மயக்கத்தினை அறிந்துள்ள அவர்களின் பண்கவர்கள், அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்கி - (அல்லது) அப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்ட பொழுது, அந்த அறிஞர்களையும் ஏமாற்றித் தாங்கள் வெற்றியடைந்து விடுகிறார்கள்.

'இடமறிந்து' அதிக எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும் என்று அறிவுப் பூட்டாத வந்த மது வள்ளலரை யானைகளையும் நரிகளையும் சீசம்பந்தப்படுத்திப் பேசின உலக வாழ்க்கையின் நடைமுறைகளை விவரித்துப் பேசுகின்றார்கள்.

கால்கள் பதியக் கூடிய சேற்றில் அகப்பட்டுக்கொண்டாலும் போதுமாம்! அவ்வளவேதான். அதை விட்டுச் சிறிதுகூட நகரவே முடியாது. சிற்ற இடத்திலேயே நின்ற யானைகள் தலியாயத் தலித்துப் பகைவர்களின் கொடுமைக்கு ஆளாக நேரிடும். ஆனால் நரிகளோ சேற்றில் குதித்துக் குதித்து ஓடிவிடும். யானைகள் மிகவும் பலம்பொருந்திய பெரிய மிருகங்களாக இருந்தாலும் செல்லத் தகாத இடத்திற்குச் சென்று அகப்பட்டுக் கொள்வதால், தந்திரமான அற்ப நரிகளாலும் வெல்லப்பட்டு விடும்.

தொடர்ச்சி

காமத்துப்பால்]

1 [தகையணங்குறுத்தல்-6
கொடும்புருவம் கோடா மறைப்பின் நடுங்குநர்
செய்யலமன் இவள் கண்.

[கொடும்புருவம் - (இப்பெண்ணின்) கொடுமையான புருவங்கள், கோடா - கோணலாக இருக்காமல் (நேராக இருந்து) மறைப்பின் - (இவளுடைய கண்களை) மறைக்குமேயானால், இவள் கண் - இப்பெண்ணின் கண்கள், நடுங்குநர் - நடுக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய துன்பத்தினை, செய்யா - செய்யமாட்டா. (செய்யாது)]

விளக்கம்:—அப்பெண்ணின் பார்வை அவளை வருத்துகின்ற நிலையில் அவள் கூறியவை.

விரைந்திருக்கும் புருவங்களே அழகு செய்யவன ஆனபடியால் அந்தப் பெண்ணின் புருவங்கள் விரைந்திருக்கின்றன என்பது குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகிறது. கண்களுக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள் போன்று இருக்கின்ற புருவங்கள், அந்தக் கண்களுக்குச் சொல்லி (அல்லது) அக் கண்களை மறைத்து 'எனக்குத் துன்பம் தராதபடி பார்த்துக்கொள்ளக் கூடாதா?' என்பது போன்று அந்த ஆடவன் பேச

அதுவே போலத்தான் மிக்கப் பலம் கொண்டவர்களும் - வீரர்களும் - இடமில்லாத இடத்தில் அகப்பட்டுச் சிக்கிக்கொள்வார்களேயானால் அற்பமான - மோசக்காரர்களால் தோற்கடிக்கப்படுவார்களும் என்பது உலக வழக்காகும். யானைகளின் பலம் சேற்றில் பயன்படுவதில்லை. கால் அளவு சேற்றிலும் யானைகள் கால்களைத் தூக்கி வைத்து நடக்கவோ ஓடவோ முடியாது.

அரசர் கோட்டைகளிலும், காணக்களிளும் இருக்க வேண்டிய யானைகள் - போர்க்களத்தில் பரிவாரங்களுடன் செல்ல வேண்டிய யானைகள் செல்லத் தகாத இடத்திற்கு - சேற்று நிலத்திற்குச் செல்லுதல் தகாதுதான். இந்த ஒரு எளிமையான உதாரணத்தினால் காட்டிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க ஆழ்ந்த கருத்துக்களை அளிக்கும் குறட்பாவினை, அறிஞர்களின் வாழ்க்கை முறைமைக்கு அமைத்துக் காட்டுகின்றார்.

கால்ஆற் களிர் நரிஅடும் கண்அஞ்சா
வேலான் ருகத்த களிறு.

[கண் அஞ்சா - பகைவார்க்கும் அடக்காத, வேலான் ருகத்த - வேல்களைக்கொண்ட வீரர்களை வென்ற கொம்பினை புண்டய, களிறு - யானைகள், கால் ஆற்களிர் - கால்கள் பதியக் கூடிய சேற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்டால், நரிஅடும் - நரிகளும் அவைகளைக் கொன்று விடுமாம்!]

கின்றார். புருவங்களே விரைந்திருக்காமல் நேராக இருந்தால் கண்களை மறைக்க முடியுமன்றோ!

ஆனால் புருவங்களோ அப்படிப்பட்ட உதவியைச் செய்யும் நல்ல நண்பர்களாக இல்லையாம்! ஏன்? அவைகள்தான் விரைந்திருக்கின்றனவே. நேர்மையும் - ஒழுங்கு முறையும் இல்லாத நண்பர்கள் போலத்தான் இருக்கின்றனவாம். அதனால்தான், அந்தப் புருவங்களைக் 'கொடும்புருவம்' என்று அழைக்கின்றார்.

புருவங்கள் நடுநிலைமை வகித்துத் துன்பம் செய்யின்ற அக்கண்களுக்கும் துன்பப்படுகின்ற தனக்கும் நன்மை செய்யவேண்டும் என்று கூறாமல் அக் கண்களையே மறைத்து விடவேண்டும் என்று கூறுகின்றார். 'மறைப்பின்' என்ற சொல் காணப்படுகிறது. ஏனெனில், அந்தக் கண் பார்வை பட்டாலும் இவள் உள்ளம் நடுங்கி இவளைக் குலுக்கிவிடுகின்றது என்று அஞ்சுகின்றார். [மண் - ஒழியிசையில் வந்தது.]

அவருக்குள்ள ஆசை!

[4ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

மேல் அவ்வளவு காதலாம் அவருக்கு! சிறுவர்களே! இந்தக் கதைகளைக் கேட்டவர்களே. ஒவ்வொரு பீடும் தனக்கு எந்தப் பொருளின் பீடது அதிக ஆசை என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளவேகூடாதாம். ஏனெனில் மற்றவர்கள்-நம்மை ஏமாற்ற நினைப்பவர்கள்-பகைவர்கள், அந்த ஆசையை வைத்துக்கொண்டு நம்மை எளிதாக ஏமாற்றிவிடலாமாம். இந்தக் கருத்தினை ஆசிரியர் வள்ளலரைப் பிக் மிகப் பெரிய பதவிகளில் இருப்பவர்களுக்குத்தான் சொல்லுகின்றார்.

காதல் காதல் அறியாமை உயக்கிற்பின்
ஏதில் ஏதிலார் நூல்.

[காதல் - தனக்கு மிகவும் விரும்பமுள்ள பொருளை, காதல் - அவ்விரும்பத்தை, அறியாமல் - மற்றவர்கள் தெரிந்துகொள்ளா திருக்கும்படி, உயக்கிற்பின் - மறைவாகவே அனுபவிக்க வல்லவராயின், ஏதிலார் - (மற்றவர்கள்) பகைவர்கள், நூல் - (தன்னை ஏமாற்ற நினைக்கும்) நினைப்பானது, ஏமாற்ற - பழுதாகிவிடுமாம்.]

வள்ளுவர் வழிப்பயணம்

‘திருவிரு’

முன்சுருக்கம்:—[காலை வேளையில் உழவர் கூளைக் கண்டு உண்மை யுரைத்த ஆசிரியர் வயற் புறம், பாதையோர் கண்டு சென்று வேலை செய்யும் ஆட்களைக் கண்டு கீழி வழுக்கி, வழியில் மிருகங்கள் செல்லுவதையும் பார்த்து உலகத்திற்கு உயர் நீதி தந்த வேளிப்பகட்டுப் பேர் வழிகளுக்கும் எச்சரிக்கை கூறி எரிக்கையைச் ஓரமாக வந்து சேர்கின்றார்.]

கரையின் மேல் - எரிக்கரையின் மேல் ஆசிரியர் வள்ளுவனார் வந்து பிற்கின்றார். காண்கு பக்கங்களும் சுற்றிப்பார்க்கின்றார். எரியையும் விசாலப்பார்வைகொண்டு கோக்கின்றார். நீர் பிறைந்த அந்தத் தோற்றம் ஆசிரியருக்கு எத்தனையோ உலக உண்மைகளை உணர்த்த ஆசைப்படுவது போல் இருக்கின்றது. நீர்ப் பரப்பின் ஒரு ஓரமாக ஆசிரியர் பார்வை சென்றது. உற்று நோக்கினார். உலக மக்களின் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றம் ஆசிரியர் உள்ளத்தினால் பற்றிக்கொள்ளுகின்றது.

பல பிறங்களுடன் மலர்கள் நீர்மீது காட்சி யளிக்கின்றன. கண்ணைக் கவரும் நல்ல அழகு. அழகுடன் ஆசிரியர் மகிழ்ச்சி பின்றுவிடவில்லை. மேலும் சித்திக்கின்றார். இவ்வளவு உயரத்தில் - தண்ணீரின்மேல் மலரைக் கொண்டுவந்து காட்டுகின்ற தூள் களை - மலரின் தாங்களைக் சித்திக்கின்றார். ஆம். மலர்த் தாங்கள் தண்ணீருக்குள் மறைந்துதான் இருக்கின்றன. எரியின் தண்ணீரோ மிகவும் ஆழமுள்ளதாகத் தானே இருக்கும் என்பதை ஆசிரியர் எண்ணிப் பார்த்து. அவ்வளவு ஆழமாகத் தானே இதை மலர்களின் தாங்கலும் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் நினைத்துப் பார்க்கின்றார். மிக மிக எளிய கருத்துத்தான்!

தண்ணீர் எவ்வளவு உயரத்திற்கு இருக்கின்றதோ அவ்வளவு உயரத்தான் இந்த மலர்த்தாங்களும் இருக்கின்றன. மலர்களும் காட்சி யளிக்கின்றன. தண்ணீர் வற்றி, குறைந்து விட்டால் என்னவாகும்? இந்த மலர்த் தாங்கள் முன்பு இருந்த மாதிரி இருக்க முடியுமா? முடியாதே. அவைகளும் நீர் வற்ற வற்ற, நீளும் குறைந்து நீர் மட்டத்திற்கு வந்துதான் விடும். எனவே நீர் எவ்வளவு உயரமோ அவ்வளவுதான் அந்தத் தாங்களும். இன்னேக் கண்டு மக்கள் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்தையும் அருண்மையாகக் கணக்கிட்டுக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

ஊக்கமுடைய மக்களே உலகில் உயர்ந்து கிறப்புற்று வாழமுடியும். ஊக்கம் இல்லை யேல் - உயர்வு இல்லை; வாழ்க்கையில் முன்னேற்ற மில்லை. ஊக்கம் உயர உயர மக்கள் உயர்ச்சியும் - புகழும் மோலோகம் கிவளர்ந்து வரும். ஊக்கம் என்கிற தண்ணீர் குறையைக் குறைய ‘உயர்வு’, ‘முன்னேற்றம்’ என்கிற மலர்த் தா நாய் குறைந்துதான் போகும். என்னே அரிய உண்மை! எளிய குறட்பாவின் ஆசிரியர் தருகின்றார்:

வெள்ளத் தீனய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தீனய துயர்வு.

[வெள்ளத்தின் (தண்ணீரின்) உயரம் எவ்வளவு இருக்க முடிகிறதோ அவ்வளவு தான் மலர்த் தாங்களும் இருக்கும். அது வேபோன்று ஒருவனின் ஊக்கம் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கின்றதோ (உள்ளத் தீனயது) அவ்வளவுக் கவ்வளவுதான் அவன் உயர்ச்சியும் (முன்னேற்றமும்) இருக்க முடியும்.]

நீரினையும் மலரினையும் கண்டு கீழி யுரைத்த ஆசிரியர் எரிக்கரையின் ஓரமாகவே கொஞ்ச தூரம் நடந்து சென்று திடும் என்று பின்று விடுகிறார். அவர் பார்வை, கரையோரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவன் மீது சென்று விட்டது. அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே பிற்கின்றார். அவன் செய்கின்ற சிறு சிறு செயல்களையும் காணுகின்றார். அவன் செய்கின்ற வேலையினையும் உலகில் பலர் அடைக்கின்ற வேலையையும் அவர்களின் கதியினையும் நினைத்து நினைத்து வருந்துகின்றார். அவன் எரிக்கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவன் என்ன செய்கின்றான்? கையில் தாண்டிவைத்துக்கொண்டு மீன் பிடிக்கின்றான். அவ்வளவுதான்!

தாண்டியின் முனையில் ஒரு சிறு தூவில் ஒரு முன் தொங்குகிறது. அந்த முனையில் ஒரு சிறு இரையை வைத்து நீர்க்குள் அது போரும்படிச் செய்கின்றான். தாண்டி லீட்டிப் பிடித்த வண்ணம் இருக்கின்றான் - நீர்க்குள் பற்பல பெரிய மீன்கள் அங்கு மிக்குமாக ஓடுகின்றன. முள்ளில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் இரையையும் சில மீன்கள் பார்த்துக்கின்றன. ஒரு மீன் ஓடி வந்து இரையை விழுங்குகின்றது. இரைக்குள் இருந்த இரும்பு (முள்) அந்த மீனின் வயிறுக்குள் சென்றது. மறு கணமே அந்த மீன்-மாட்டிக்கொண்ட மீன், அவ

னுடைய கூடைக்குள் வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. காணுகின்றார் வள்ளுவனார்.

தன்பம் என்கிற கூடைக்குள் அகப்பட்ட தவிக்கின்ற பலரையும் நினைத்துத் துடிக்கின்றார். அந்தோ! அந்தச் சிறிய இரையென்று நினைத்து இரும்புத்துண்டினை (பொன்) விழுங்கிய மீன்போல் மடிகின்றனரே சூதாடிகள் என்று கவலையுடன் பேசுகின்றார்.

குதாட்டத்தில் வெற்றி கொள்ளுவதாக நினைக்கின்றானே, அதிலேதான் பெரிய ஆபத்து என்கின்றார் ஆசிரியர். சிறிய இரை வயிற்றுக்குள் போக ஆசைப்படவே அந்தப் பெரிய மீனை உயிரிழந்து மாட்டிக் கொண்டதல்லவா? அதுவேபோல ஒரு சிறிய வெற்றிவந்தவுடன் அந்தச் சூதாட்டம் இவனை அப்படியே மயக்கி இழுத்துக் கொண்டபோய் எல்லாப் பொருளையும் தோற்கும்படிச் செய்துவிடுகிறார். ஆ! அரியதிலும் அரிய நுட்பமல்லவா நம் ஆசிரியர் இடித்துரைப்பது - எனவேதான்

‘வேண்டற்க வென்றிடும் குதினை.....’

என்றொரு நல்லொருட்பாவின் ஆரம்பித்துத் தருகின்றார். வெற்றியென்று நீ கண்டாலும் குதினை விருமாதே என்கின்றார். அப்படி வெற்றி வந்துவிட்டால், தாண்டியிலிருந்த இரையைச் சாப்பிடப்போய் அந்த இரும்பு (பொன்) முள் விழுக்கவேரிட்டு அழிந்தபோனது போலத்தான் முடியும் என்கின்றார். இதோ! குறட்பா!

வேண்டற்க வென்றிடும் குதினை

வென்றதூஉம்

நுளாடிற் பொன் மீன் விழுங்கி யற்று—

மயக்கமுற்று மதியிழந்து வேதனைப்படும்க்களுக்குச் சூதாட்டத்தின் நுட்பத்தினை, உள்ளே பொதித்துக்கொள்ளும் உண்மையினைக் கூறி, மீன்பிடிப்பவனைப் பார்த்துச் சென்ற ஆசிரியர், மீண்டும் எரியின் மற்

[12ம் பக்கம் பார்க்க]

தமிழ் தலைமுக்கிறது!

இருந்தவர்: ஹலோ மிஸ்டர் இளங்கோ! நம் தமிழ் பூனியன் ‘இனஞ்சல் அடர்ச்சு, நல்ல தமிழ் ஆரட்டார வரவழைக்கணும்.

வந்தவர்: ஆறாம் மிஸ்டர் தமிழ் விடர்ச்சர், இவ்விஷ விடர்ச்சர் எல்லாம் ‘டப்பா’ ஆராய்ச்சி பண்ணுணவரை வரவழைக்காதார் என ‘கிரேண்டா’ நடக்கும்.

குறக்கே வந்தவர்: தமிழ் பேரவை தொடக்கவிழா திட்டமோயிஸ்டர்? கேக்கென்னவே பெல் அடிச்சாச்சே கேக்கவே?

எல்லோரும்: ஓ இன்னேக்கு ‘இண்டி பெண்டன்ஸ்டே’ பீஸ்டாச்சே! பஸ்ட் பேட்சுக்குப் போகணுப்பா,

ஆட்டுக்கடா சண்டை!

மக்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய அரிய உண்மை ஆட்டுக்கடா சண்டையில் அறிவுறுத்தப்படுகிறது. ஆட்டுக்கடாக்கள் சண்டைசெய்யும்பொழுது பலவித ரிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. அவைகள் அனைத்தையும் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. அவைகள் சண்டையிடும் பொழுது 'பின்வாங்கும்' கட்டம் ஒன்று நடைபெறுவதுண்டு. அதைத்தான் மிகமிக அவசியமானதென்று ஆசிரியர் வள்ளலார் சிந்தித்துப்பார்த்துச் சீரிய முறையில் சிந்தனைக்கொரு விருந்த தந்துவிடுகின்றார்.

யிருக்கக்கள் சண்டையிட்டுக்கொள்வது பலதிறப்பட்டதாக இருக்கின்றது. கடித்துச் சண்டைபோடுவனவும் இருக்கின்றன. முட்டிக்கொண்டு சண்டையிடுவனவும் உள்ளன. ஆட்டுக்கடாக்கள் போரிடும் பொழுது, அழகான - வியப்புறத்தக்க நிகழ்ச்சியாகத் தோன்றுவது, சண்டையிடும்பொழுது அவைகள் சிறிதுசிறிதாகப் பின்பக்கம் போய்ப்போய்வந்து ஒன்றையொன்று முட்டிக்கொள்ளும். பின்பக்கமாகப்போகிறது என்றால் பற்படியே ஓடி விடப்பார்க்கிறது என்பதற்காக அல்ல! திரும்புவந்து சண்டையிடத்தான் செய்கின்றது.

திரும்பிவரும்பொழுதுதான் சிறப்பு இருக்கின்றது. திரும்பி வரும்பொழுது சாதாரணமாக நடந்துவருவது கிடையாது. முன்னங்கால் இரண்டினையும் உயரமாகத் தாக்கிக்கொண்டு தலையினை நன்றாகப் பலமாக நிரித்திக்கொண்டும் அதிவேகமாக சிந்தித்திரும்பும் கடாவினைத்தாக்கும். அந்தத் தாக்குதல் தனது முழுப் பலத்தின் கூடியதாக இருக்குமாறு செய்துவிடுகின்றது. இந்தத் தனது முழுப்பலத்தையும் ஒன்றுதிரட்டித் தாக்குவதற்காகவேதான், இடையே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பின்வாங்கிச் சென்றது அந்த ஆட்டுக்கடா!

இந்த ஒரு காட்சியினை ஆசிரியர் மக்கள் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றார். செய்யும் தொழிலில் வெற்றிபெறும் மக்களின் திறத்தையும், முறைமையும், வெற்றிகாணும் வழியினையும் நன்கு விளக்கிவைத்துக் காண்பிக்கின்றார்.

ஒரு முயற்சியில் - நற்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுது அறிஞர்கள் - தொழிலில் நல்ல ஊக்கமுடையவர்கள் கொஞ்சம் பின்வாங்குவதுபோல் இருப்பார்களாம்; காட்டிக்கொள்ளுவார்களாம். இந்நினைக்கண்டு மற்றவர்கள் அவட்சியமாகவும் வேறுவிதத்திலும் எண்ணிவிடக்கூடாதாம். ஊக்க

ஆசிரியர் : திருக்குறள் வீ. முனிசாமி, வெளியிடுவோர் : ந. கணபதி (பென்னக்குணம்), அச்சிடுவோர் : வெ. மாணிக்கம் பிள்ளை, இம்மீயில் அச்சகம், 1, பெரியகம்மாள் தெரு, திருச்சிராப்பள்ளி.

'குறள் மலர்'

(நிருக்குறள் கிறமை இதழ்)
வெள்ளிதோறும் வெளிவரும்.

கட்டண விவரம்.

ஒரு ஆண்டுக்கு ரூ. 6-0-0

அரை ஆண்டுக்கு ரூ. 3-4-0

தனி இதழ் 2 அறு

விற்பனை உரிமை வேண்டுவோர் இதழ் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாயாக முன்பணம் கட்டிவிண்ணப்பிக்கவும். 5 இதழ்களுக்குக் குறைந்த விற்பனை உரிமை இல்லை. விற்பனையாகாத இதழ்கள் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்படும். V. P. P. இல்லை.

*

விளம்பர விழுக்காடு.

முழுப்பக்கம் ரூ. 60-0-0

அரைப்பக்கம் ரூ. 35-0-0

கால் பக்கம் ரூ. 20-0-0

1 பத்தி 1 அங்குலம் ரூ. 3-0-0

நீடித்த விளம்பரங்களுக்கு எழுதவும்.

முடைய மக்கள் 'ஒடுங்குவது'போல இருந்தாலும், மேற்கொண்டு தாங்கள் எடுத்த காரியத்தைத் தடைபட்டு வெற்றியுடன் நடத்தி முடிக்கவே அவ்வாறு செய்கின்றார்கள் என்று அர்த்தமாம்.

ஆட்டுக்கடா, சண்டையில் பின்புறமாகக் கொஞ்சம் நடந்துபோய்ப் பிறகு மிகமிகப் பலமாக எப்படி வந்து தாக்குகின்றதோ, அதுவேபோன்று ஊக்கமுடைய - பேராற்றம் வாய்ந்த - பெருமக்கள் ஒடுங்கிஇருப்பது போலக் காணப்பட்டாலும், அதுதான் முழு வெற்றிக்கு அறிஞரியாகும் என்பதாம்.

ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம் பொருந்தார் தாக்கற்குப் பேருந் தலகத்து.

[ஊக்கம் உடையான் - பேராற்றம் உள்ளவனுடைய, ஒடுக்கம் - (கொஞ்சம்) ஒடுங்கியதுபோல இருப்பது, பொருந்தார் - போரிடுகின்ற ஆட்டுக்கடா, தாக்கற்கு - வேகமாகப் பாய்ந்தபொருட்டு, பேருந் தலகத்து - பின்னே கால் வரக் குவது போலாகும்]

வள்ளுவர் வழிப்பயணம்

[11ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

தெரு கரையின் புறமாகப் போகின்றார். எரியில் குளித்துச் செல்லுகின்றனர் பலர். தண்ணீரில் நன்றாக மூழ்கி மூழ்கிக் குளிக்கின்றனர். தண்ணீருக்குள் சிறிதுநேரம் இருப்பதும், பிறகு வெளியில் தலையை நீட்டுவதுமாகக் குளிப்பதையும் காணுகின்றார். இந்தவித ரிகழ்ச்சிகள் ஆசிரியர் சிந்தனையை மனமேலும் வளர்க்கின்றன. நல்லதொரு அறவுரையினைக் கூறுகின்றார்.

தண்ணீருக்குள், நன்றாக உடல்முழுதும் மறைத்தவண்ணம் ஒருவன் இருக்கின்றான். அந்நினைக்கண்டுபிடிக்க ஒருவன் முயற்சிக்கின்றான்! எப்படி? கையில் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய விளக்கு ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு போகின்றான்! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? தண்ணீரின் அருகாமையில் சென்றவுடனேயே தான் விளக்கு ஒருகொட்டு நீர்ப்பட்டாலும் மின்றுவிடுமே! அப்படியேதான் இல்லை பென்றாலும் விளக்கு நீருக்குள் செல்ல முடியுமா? வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட முயற்சியைப் பார்க்க, என்னுதான் கூறுதல்வேண்டும்.

என் இந்த உதாரணத்தை ஆசிரியர் கொண்டுவந்து காட்டுகின்றார்? சிந்தனையைத் தூண்டும் சிறந்த இடம்.

வாழ்க்கையினைப் பாழாக்கும் கொடிய பழக்கங்களிலும் கொடுமையானதுகள் குடித்தலல்லவா? அந்தக் கொடுமையைத்தான் எடுத்துரைக்கவந்தார் ஆசிரியர். குடிக்காரன் நிலைமையினைப் பற்பல முறைகளில் வைத்துக்காட்டுகின்றார்.

'அட பாவ! இவ்வளவு மோசமான பழக்கத்தை எனப்பா வைத்திருக்கின்றார்?' என்று சொல்லுவதுபோல ஆசிரியர் உள்ளம் குறள் மூலம் கம்பிடித்தில் பேசியிருக்கிறது.

குடித்திருப்பவனுடைய மனம் இருக்கும் இடமே தெரியாதாம். அந்தச் சமயத்தில் அவனுக்கு உயர்நீதிகளைப் புகட்டினாலும் அவனுக்குப் படாதாம்! க்ருடித்துக் களியாட்டத்தில் இருப்பவனுக்கு நற்கருத்துக்களையும் நற்காரணங்களையும் எடுத்துக்கூற முயற்சித்தல் தண்ணீருக்குள் மூழ்கிஇருப்பவனை விளக்குக்கொண்டுபோய்த் தேடுவது போலாகும் என்று கூறிவிடுகின்றார்.

கனித்தானைக் கரவாம் காட்டுந் தீயநீர்க் குளித்தானைத் தீயநீர் இயற்று.

நீர்மூழ்கிய காட்சி இவ்வறவுரையைத் தந்துரைக்க ஆசிரியர் சிறிதுநேரம் கரவாய் மீ தே நின்றுகொண்டிருக்கின்றார். இருவர் பேசிக்கொண்டுபோகும் ஓசை ஆசிரியர் காதில் விழுக்கின்றது. உற்றுக் கேட்கின்றார். (தொடரும்).